

[Christmas Møller.]

delse sige, at vi gjorde under Sagens Behandling i Eftermiddagsmødet bl. a. den Betragtning gældende, at det var klart, at Rigsdagen paa et eller andet Tidspunkt maatte vende tilbage til denne Sag. Det var ligeledes klart, at Spørgsmaalet var uafgjort for en enkelt Embedsmands Vedkommende, nemlig for Bankinspektørens. Da saa Sagen var rejst, søgte man fra oppositionel Side, aldeles ikke som et politisk Stormløb imod Regeringen, at behandle et Spørgsmaal, som har betydelig offentlig Interesse, og jeg kan ikke lade være med at sige til Regeringen og Regeringspartierne og da først og fremmest til Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det er en fuldkommen urimelig Maade, paa hvilken man vil have, dette Ting skal arbejde, naar man straks gør et saa vigtigt Spørgsmaal som dette — som dog ganske sikkert ikke skiller i den Grad, at man ræsonnerer paa een Maade i den ene Side af Salen og paa en helt anden Maade i den anden Side af Salen — til et politisk Spørgsmaal, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og Regeringen og Regeringspartierne har gjort det ved deres Dagsorden. Vi har sagt — og jeg skal komme tilbage til det om et Øjeblik — at den Afgørelse, Ministeriet har truffet, efter vor Opfattelse ikke er rigtig. Vi er af den Opfattelse, at det vil være en halv Afgørelse, at de høje Embeders Autoritet ikke vil kunne holde til den Afgørelse, og vi har rettet Henvendelse til Ministeriet om at overveje denne Side af Sagen. I Stedet for at overveje Spørgsmaalet, som det var naturligt for Regeringen, stiller den straks Sagen politisk op, saaledes som den her har gjort, og dette vil jeg ogsaa bebrejde Regeringen.

Jeg skal dernæst gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af de Betragtninger, de to Ministre har fremsat overfor mig. Den højtærede Statsminister sagde, at naar Embedsmænd eller andre kom ud for en Bedrager, saa kunde dette kun afsløres ved en eller anden Lejlighed eller ved, at en eller anden Handling blev foretaget. Dette er unægtelig en overordentlig løs og urigtig Maade at fremstille det paa, thi selve de Dokumenter, der foreligger i Sagen, viser, at Arendrups Bedragerier kunde afsløres ikke ved en eller anden Lejlighed, ikke paa et eller andet Tidspunkt, men derimod ved, at man havde fulgt den ganske almindelige kontormæssige Maade at arbejde paa, havde set efter, om Arbejdet blev udført rigtigt, havde foretaget en Revision blot af den mest

elementære Art. Havde man gjort det, saa vilde disse Bedragerier være blevet opdaget for længe, længe siden, og derfor kan man ikke, saaledes som Statsministeren gjorde det, sige, at det kun var ved en eller anden Lejlighed, at det kunde opdages, saaledes at Ansvaret derved bliver mindre; disse Bedragerier har i Virkeligheden, hvis man havde passet paa, været fremme til Opdagelse, lige siden Bedragerierne begyndte.

Den højtærede Statsminister sagde, at jeg havde fremsat en Insinuation, idet jeg havde spurgt, om de Betragtninger, som var blevet gjort gældende i „Berlingske Tidende“ i Gaar om de tre Erhvervsmænds Udtalelser og Statsministerens og Regeringens Stilling, havde haft Forbindelse med hinanden. I den Forbindelse vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at jeg forstod hans Udtalelser saaledes, at for det første har han ikke medvirket, fordi ingen har bedt om det, til denne Erklærings Afgivelse, men jeg forstod dem ogsaa saaledes, at han ikke har kendt noget til, at en saadan Erklæring vilde komme. Hvis dette ikke skulde være rigtigt, haaber jeg, at den højtærede Statsminister vil give Tinget Besked herom.

Naar den højtærede Statsminister endelig sagde, at han virkelig ikke havde Tid til at læse alle de Skrivelser, som i trykt Form kom fra Finansudvalget til Ministeriet . . . (Statsministeren [Stauning]: Det er det omvendte, fra Ministeriet til Finansudvalget!). Nej, det er ikke det omvendte, Skrivelserne kommer først fra Ministeriet til Finansudvalget, og derefter sendes de i trykt Form tilbage til Ministeriet, og de sendes vist oven i Købet til Ministeren personlig, saaledes at Ministeren kan se, hvilke Skrivelser der som Bilag optrykkes i Betænkningen til Tillægsbevillingslovsforslaget. Og naar den højtærede Statsminister da siger, at han ikke havde Tid til at læse de 8 Skrivelser igennem, de 4—5 Sider, det drejede sig om, saa maa jeg have Lov at bemærke, at den almindelige Opfattelse af det Arbejde, der er i Handelsministeriet, er jo dog saaledes, at dertil har Ministeren sikkert haft tilstrækkelig Tid. Og jeg kan heller ikke nære nogen som helst Tvivl om, at den højtærede Minister efter det, han har været ude for her, hvor han ved en given Lejlighed i et Interview i „Nationaltidende“ har erkendt, at i det Øjeblik, han havde set Bilagene i den trykte Form, vilde han have opdaget Sagens Sammenhæng, fremtidig ikke vil tage saa let paa slige Sager, jeg nærer ingen Tvivl om, at naar Konvolutten til Ministeren fra Finansudvalget kommer, er det noget af det Arbejde, den daværende Handelsminister, nu